

besede. Jankota je pa pekla vest, ker je zapravil za škorca ves denar in ker ni prašal preje strijca za svèt ter rajši verjel porednemu hlapcu in ravnal po svoji pameti. Ali s tem še ni bilo konec njegove nesreče. Škorec murček je bil silno razposajen. Jankotu je delal še hude priglavice.

(Dalje prihodnjič.)

Sirota.

Ostalo dete je samo,
Samo na tužnem svetu,
Na pol golo, — oko solzno, —
V gomilo zre — k očetu.

Na grobu joka in ihti,
Roke k molitvi sklene,
Pobesi glavo in molči,
Kot evetka, kadar vene.

Pred letom dnij, ah, mamó so
V gomilo zakopali
In zraven nje očeta so
Pred tednom dnij dejali.

In Bog je videl to gorje,
Sirote se usmili, —
Zaspalo v joku dete je
Na mamini gomili.

Sirota sama — kam ne ve, —
Le k svojim na gomilo,
K očetu, k mami dete gre,
Da žalost bi utešilo.

Sanjalo sanje je sladke,
Da prišlo je k očetu,
Da mamó ljubo zopet zre,
Vso lepšo kot na svetu.

Na nebu mesec je sijal
In zvezde so svetile, —
Otrok je smrtno spanje spal,
Vse tuge so minile.

Lovšin.

Spomini iz otročjih let.

(Piše Ludovik Črnej)

3. Pod lastno streho.

Bežnik, dežnik, to je pravo veselje otročje! Kaj ne, da? O, saj vem, kako rad sem ga jaz imel. Ako se je le kak oblaček prikazal na nebu, vže sem prosil za dežnik. Ne sicer, da bi se bil deža bal, ampak — kar takó! Kaj prida mi niso dali v roke in — prav so imeli!

Z odprtim dežnikom sem navadno željno pričakoval deža. Večkrat sem zastonj upal, a včasí se je le ulilo. Oj, to je bilo veselje zame! Nad glavo mi je ropotalo, krog mene se je kar kadilo, a meni le ni mogel dež do živéga.

Pod platneno streho sem bil zadovoljnejši, nego marsikateri bogataš v svoji palači.

No, v časi se mi je pa tudi z dežnikom slabo godilo — kedar je bil namreč hud veter. Izpustil bi ne bil dežnika za vse nič ne, strahovati ga pa tudi nisem